

δίγ. Καὶ διότι ἀνέγνωσες τὸ συμβῆν τοῦτο εἰς τὸ τῆς εἰμαρμένης βιβλίον σου, ἐπετρέπετό σοι νὰ πνίξης παῖδιον, τὸ ὅποιον οὐδὲν κακὸν σοὶ ἔκαμεν;

Ἐνῶ ὁ Ζαδιγ ἐλάλει παρετήρησεν ὅτι ὁ γέρον δὲν εἶχε πλέον γενειάδα καὶ τὸ πρόσωπόν του ἐλάμβανε τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς νεότητος. Τὸ ἔνδυμα τοῦ ἐρμηίτου ἐχάθη καὶ τέσσαρες ὠραῖαι πτέρυγες ἐκάλυπτον σῶμα μεγαλοπρεπὲς καὶ ἀπαστράπτου λάμψεως!—Ἦ ἀπεσταλμένε τοῦ Οὐρανοῦ! Ἦ θεῖε ἄγγελε ἀνέκραξεν ὁ Ζαδιγ, κατήλθες λοιπὸν ἀπὸ τῆς πυρίνης σφαιρας διὰ νὰ διδάξῃς ἀσθενῆ θνητὸν νὰ ὑποτάσσῃται εἰς τὰς αἰωνίους βουλὰς;

— Οἱ ἄνθρωποι, ἀπήντησεν ὁ ἄγγελος, κρίνουσι περὶ πάντων χωρὶς οὐδὲν νὰ γνωρίζωσιν. Σὺ μᾶλλον ἢ πάντες οἱ ἄλλοι θνητοὶ ἤξιζες νὰ φωτισθῇς,

— Ἀλλὰ εἶπεν ὁ Ζαδιγ, . . . . .

Καὶ ταῦτα τοῦτου λεγοντος ἵστατο ἤδη πρὸς τὴν δεκάτην σφαῖραν. Ὁ δὲ Ζαδιγ γονυπετῆς προσεκύνησε τὴν Πρόνοιαν καὶ ἐπίστευσεν.

(Μετὰφρασις ἐκ τοῦ Ὁθωμανικοῦ)

## ΑΝΘΡΩΠΟΛΟΓΙΚΑ

### Ψυχολογικοὶ καὶ ἠθικοὶ χαρακτήρες τῆς γυναικός.

Γυνὴ γυναικός, πόποτ' οὐδὲν διαφέρει, »

Γυνὴ καὶ ἀπάτη εἶναι πράγματα ταυτόσημα. Ἡ γυνὴ καὶ φύσει εὐμετάβολον ζῶον. Ἀγαπᾷ ἰσχυρότερον τοῦ ἄνδρος, διότι ἀγαπᾷ ὀλιγώτερον καιρὸν. Ἐπάρχει ὑπὸ τῆς εἰρας βεβαιωμένον, ὅτι πᾶν πρᾶγμα σφοδρὸν διαρκεῖ ὀλιγώτερον χρόνον.

Τὸ σφοδρὸν τοῦ ἀνέμου πνεῦμα μετ' ὀλίγον κοπάζει, ῥαγδαία βροχὴ καταπαύει, ἡ τρικυμία κατευνάζεται! καὶ μόνον τὸ ὀρηκτικὸν ῥέυμα τοῦ χρόνου ἐξαιολοῦσθαι τὴν ἡρεσίαν του. Ἡ σφοδρότης παντός αἰσθήματος ταχέως ἐσθαιεῖ! ὁ δὲ ἔρωσ, ἐν τῶν πρώτων αἰσθημάτων, ὅσον σφοδρότερος εἶναι, τόσοον γρηγορώτερα γηράσκει.

Ἡ καρδιά τῆς γυναικός εἶναι μέρος τοῦ Οὐρανοῦ, κατὰ ἴσιν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ, καθὼς τὸ στερέωμα, μεταβάλλεται νύκτα καὶ ἡμέραν. Μακάριος ὁ εὐρὸν καρδίαν πιστῆν! Ἡ γυναικὴ δι' αὐτὸν ἀποθνήσκουσαν! Ἀλλὰ τὸ πᾶν ἐν

τῷ κόσμῳ τούτῳ φύσει ἀσταθές, καὶ ὑπὸ τῶν ἀνέμων φερόμενον!

Μὴ ζήτηε λοιπὸν εὐλίαν, καὶ φεύγε τὸν ἔρωτα! Εἰ δὲ ἔρασθῃς, φρόντισον περὶ τῆς καρδίας σου, ὅπως μὴ δώσῃς αὐτὴν εἰς γυναῖκα ἀναξίαν καὶ ἀπολέσῃς αὐτήν.

Τὸ δῶρον τῆς καρδίας εἶναι μέγα, καὶ μωρὸς ὁ ρίπτων αὐτὴν εἰς τὴν θάλασσαν.

Τὴν δὲ γυναῖκα τὴν ὁποίαν ἤθελες ἐκλέξει ὡς σύντροφον τῆς νεότητός σου ἀγάπα καὶ δίδασκει, ὡς ἀδελφὸς τυφλοῦ ἀσπαστάτος. Ἀλλὰ μήποτε διὰ τῆς βίας! Ἡ βία γεννᾷ ἀντίστασιν, ἡ δὲ γλυκύτης καὶ ἡ ὑπομονή, κατορθοῖ τὸ πᾶν. Ὁ κύριος Δουμᾶς λέγει ὅτι, διὰ τῆς γλυκύτητος καὶ τῆς ὑπομονῆς, κερδίζομεν τὸ πᾶν παρὰ τῆς γυναικός.

Ἡ γυνὴ ἐπ' ἀσθῆ διὰ νὰ ἦναι βασίλισσα τῆς γῆς ἐπὶ δεκαπέντε ἔτη, ὁ δὲ ἀνὴρ παντοτεινὸς βασιλεὺς τῆς γυναικός! καὶ ὅμως ἀγνωστὸς ἕνεκεν οἱ ἄνδρες παρεχώρησαν εἰς αὐτὰς τὸ δικαίωμα τῆς βασιλείας των!

Ἡ φιλαυτία πρῶτεύει παντός ἄλλου αἰσθήματος εἰς τὴν γυναικᾶ! ταύτης ἀδελφός εἶναι ὁ ἐγωϊσμός. Ἡ γυνὴ δύναται νὰ σοὶ συγχωρήσῃ τὸ μεγαλύτερον πρὸς αὐτὴν ἀμάρτημα, ἀλλ' οὐδέποτε ἔλπιζε συγγνώμην ἀν τῆς περιφρονήσεως τὴν φιλαυτίαν.

— Εἶναι δειλὴ ὡς ἡ ἔλαφος καὶ σκληρὰ ὡς ἡ τίγρις! εὐκόλως συγχωρεῖ, ἀλλ' οὐδέποτε λησμονεῖ! κατὰ τοῦτο ὁμοιάζει τὰς καμήλους, τῶν ὁποίων οὐδὲν μνησικακώτερον. Ἀπατάται εὐκόλως, ἀλλὰ δὲν ὁμολογεῖ ποτὲ ὅτι ἠπατήθη. Εἶναι ζηλότυπος εἰς ἄκρον, καὶ τοῦτο διότι ἀγαπᾷ πολὺ. Εὐκόλως κινεῖται εἰς συμπάθειαν, ὡς ἐκ τῆς φρίσεώς της, ἀν καὶ ἦναι πάντοτε ἀπιστος. Τὸ μεγαλύτερον δυστύχημά μας, προέρχεται ἐκ τῆς γυναικός. Αὐτὴ μᾶς ἀφαιρεῖ τὸ γλυκύτερον πρᾶγμα, τὴν ἀνάπαυσιν, καὶ φαρμακεύει τὰς ὠραιοτέρας τῆς ζωῆς μας ἡμέρας. Τὰ δάκρυα εὐκόλως κάμπουσι αὐτήν, ὡς ἡ δρόσος τὸ πρῶϊνον ἄνθος, ἀλλὰ ξηραθέντων τούτων, ἐγείρει καὶ πάλιν ὑπερήφανον τὴν κεφαλὴν, ὡς ἐκεῖνο. Τὸ κάλλος αὐτῆς ὀλίγον ἰκμάζει χρόνον! διότι ἡ ζηλοτυπία καὶ ὁ φθόνος κατατρῶγουσιν αὐτὸ, ὡς ὁ σκῶληξ τὸ ῥόδον.

Ἐκατοντάκις τῆς ἡμέρας ἡμπορεῖ νὰ κλαύσῃ, καὶ ἑκατοντάκις ψεύδεται, καὶ βεβαιεῖ τὸ ψεῦδος δι' ὄρκου. Φοβοῦ τὴν γυναῖκα ὅταν κλαίῃ, διότι τὰ δάκρυα καθιστοῦν αὐτὴν ὠραιοτέραν. Αὕτη ἀφοπλίζει καὶ τὸν μᾶλλον ἀσπλαχνον πολεμιστήν. Δι' ὑποσχέσεις τῶν γυναικῶν ὁμοιῶν τὰς ὑποσχέσεις τῶν ῥητόρων. Γυνὴ καὶ ῥήτωρ δὲν λέγουσι ποτὲ τὴν ἀλήθειαν. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς εἰκονίζου τὴν

Ανάδα τῶν ἀστέρων. τὰ βλεμματὰ τῆς εἶναι ἀκτίνες ἡλιακαί, αἵτινες χρυσόουν τὸ λυκαυγές τῆς νεότητος. Ἡ δύναμις αὐτῆς συγκεντρῶται ὅλη εἰς τὸ βλέμμα τῆς ἐξ ἐξῆς καὶ μόνου βλέμματος ἀποφασίζει τὴν εὐτυχίαν ἢ τὴν δυστυχίαν τοῦ ἀνθρώπου, ἂν ἡ γυνὴ ποτὲ δύναται, νὰ καταστήσῃ τὸν ἄνθρωπον εὐτυχῆ.

Τὸ στόμα τῆς ὁμοιάζει ἐξωτερικῶς μ' εὐμορφον ῥόδον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου κἀθῆται κεκρυμμένη μέλισσα, ἥτις κεντᾷ καὶ πληγώνει καιρίως. Τὸ μέτωπόν τῆς εἶναι πεπλασμένον ἀπὸ διάδημα, τὸ ὁποῖον δεν πρέπει ποτὲ νὰ προσκυνῆ ὁ ἄνθρ. Ἡ κόμη τῆς εἶναι καλὴ μόνον διὰ στολισμὸν, κατὰ δὲ τὰ ἄλλα συνίσταται ἐκ τριχῶν.

Φοβοῦ τὰ θέλγητρα τῆς γυναικός, καὶ πρὸ πάντων τὰς ἀπάτας τῆς καρδίας σου. Μὴ παραδίδεσαι τυφλῶς εἰς τὴν γυναῖκα διότι τὸ θεωρεῖ ὡς κατόρθωμα νὰ σὲ ῥίψῃ εἰς τὸν πρῶτον βόθρον.

Ἡ ζωὴ τῆς ὅλη περιστρέφεται εἰς τὸ ν' ἀποκτήσῃ ὅσον εἶον τε πλειοτέρους θαυμαστάς καὶ λάτρας τῶν θελγῆτρων τῆς, τὰ ὁποῖα μετὰ φειδωλίας παραχωρεῖ, ἐκτὸς μόνον ὅταν ἐμφιλοχωρῆ συμφέρον, λέξις βεβήνουσα πολὺ, κατὰ τὴν γνώμην τῆς γυναικός. Εὐτυχῆς ὅστις δὲν ἤρᾳσθη ποτέ! Ἀλλὰ καὶ ἀγευστος τῆς γλυκειᾶς ἐκείνης ἡδονῆς τῆς καλουμένης ἔρωτος.

Ἡ ὑπεροφάνεια εἶναι κτῆμα τῆς γυναικός, ὅπως ἡ τὸλμη τοῦ ἀνδρός. Μὴ ζητήσῃς νὰ τῆς ταπεινώσῃς τὴν ὄψιν, διότι δὲ θὰ σοὶ τὸ συγχωρήσῃ ποτέ. Φροντίζε ἂν θέλῃς νὰ τὰ ἔχῃς πάντοτε κατὰ μαζύ τῆς, νὰ τὴν ἐξυμνῇς. Ἐκ τούτου ἀποδεικνύεται ἡ ἐλαφρόνεια καὶ κουφότης αὐτῶν. Εἰς τὴν ἐλαγίστην ἀντίστασιν ἐξάπτεται εὐκόλως τὸ δὲ μῖσος τῆς διρκεῖ αἰώνιον. Ἄστατος ὡς τὸ στερέωμα τοῦ οὐρανοῦ κατὰ τὸν Βύρωνα, καὶ ἀπιστος ὡς τὸ κύμα κατὰ τὴν γνώμην μου.

Ἡ πανουργία καὶ ὁ δόλος, ἐδρεύουν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς ἐπὶ δὲ τῶν χειλέων τῆς κἀθῆται ἡ πειθῶ. Πολὺ εὐκόλος εἰς τοὺς ὄρκους τῆς, ἀλλὰ σπανίως τηρεῖ αὐτούς διὰ τοῦτο οἱ ἀρχαῖοι ἐλεγον ἄρκους γυναικός εἰς ὕδωρ ῥιπίσῃς.

Τὸ μείδιμά τῆς παγίς, ὁ δὲ γέλως τῆς σαγήνη. Ἀγάπα καὶ μὴ πίστευς ἢ γλώσσα αὐτῆς γλώσσα πυρός οἱ δὲ γλυκεῖς λόγοι τῆς, βάλσαμον θανατηφόρον. Ἡ τέχνη εἶναι τὸ μᾶλλον ἀκαταμάχητον ὄπλον τῆς καὶ γνωστὸν ὅτι πολλὰκις ἡ τέχνη νικᾷ τὴν ἀνδρείαν.

Ἡ γυνὴ φέρει μαζύ τῆς τὴν θλίψιν καὶ τὴν ἀπελπισίαν. τὴν ὁποῖαν ἐνσπείρει εἰς τὴν κατακτημένην ὑπ' αὐτῆς καρδίαν. Χαίρει ὑπερβαλόντως βλέπονσά σε τηκόμενον εἰς τὴν πυρᾶν, τὴν ὁποῖαν αὐτὴ διὰ τῶν βλεμμάτων τῆς ἦναψε καὶ λυπεῖται θανασίμως, ὅταν συναντᾷ τὴν ἀδιαφορίαν καὶ τὴν ψυχρότητα. Ἐπιθυμεῖς νὰ θανατώσῃς ἡγαπημένον παρὰ σοῦ γυναῖκα; Φανοῦ πρὸς αὐτὴν ψυχρὸς καὶ ἀδιάφορος.

Οἱ στεναγμοὶ τῆς κεντοῦν τὴν χορδὴν τῆς μελαγχολίας εἰς τὰ στήθη σου, ὡς οἱ στεναγμοὶ τοῦ ἀνέμου τὸ ἐσπέρας εἰς τὸ δάσος.

Ἀγαπᾷ τὰς διασκεδάσεις, τοὺς περιπάτους, τὰς συναστροφάς καὶ τοὺς χορούς, καὶ τοῦτο ὅπως δυνήθῃ νὰ ἐπιδείξῃ τὰ κάλλη τῆς, καὶ νὰ παγιδεύσῃ καρδίαν φεύγοντῶν μόνωσιν, ὡς ἐναντίαν ὄλων τοῦ τῶν.

Εὐχριστεῖται εἰς τὴν ἐργασίαν καθ' ἣν τὸ πνεῦμά τ' ἐλεύθερον πάσης ἐμβριθοῦς σκέψεως τεκτένει δόλους καὶ ἐπιβουλάς. Φίλη τῆς μέμφει καὶ τῆς κατηγορίας. Διὰ τοῦτο ὁ Εὐρυπίδης εἶπει, «Φιλόφρον ἐστὶ τὸ τῶν θυλιῶν χρῆμα» πᾶν ὅτι οἱ ἄλλοι ἐπαινοῦν καὶ θαυμάζουσι, αὐτὴ κατηγορεῖ, ἐκ συνήθειας μᾶλλον, διότι συναισθάνεται κατὰ βλάβος τὴν ἀξίαν του.

Κατὰ τὸν φιλόσοφον Σεκούντιον, ἡ γυνὴ εἶναι ἀναγκαῖον κακόν καὶ κατ' ἐμὲ, ἀναγκαῖον βόσανον.

## Ο ΕΡΩΣ.

## Δ σ μ α.

Ἐρως τοῦ κόσμου σύγχρονος,  
 Αὐτόπλαστος κι' ἀρχαῖος  
 Μ' ὄλα του τὰ γράματα  
 Εἶν' εὐμορφος καὶ νέος.  
 Τὸν προσκυνοῦν τὰ λούλουδα,  
 Τὰ δένδρα, τὰ κλαράκια.  
 Ἡ κρῦα πέτρα ἢ ἀψυχη,  
 Τὰ ζῶα τὰ πουλάκια.  
 Τὸ καλοκαίρι ὁ Ζέφυρος  
 Τὸν ἔρωτ' ἀκολουθαίει,  
 Ἡ βρύσις πρὸς τὴν θάλασσαν  
 Ἀπ' ἔρωτα κοιλάει.  
 Καὶ σὺ σκληρὰ ποῦ μ' ἔκαμες  
 Τὰ νιάτα μου νὰ χάσω  
 Ἀκόμη δὲν μ' ἤξιωσες  
 Φιλὴ σου νὰ χορτάσω !!

Ἄδεις τοῦ ἐν πέμπτῳ βυλλιαδίῳ αἰγύγματος.

Κάμηλος — Μῆλος — Ἡλος. — Καλός

## ΑΙΝΙΓΜΑ.

Μ' ἔρριψαν εἰς ληστῶν χεῖρας ξένων τε καὶ ἐντοπίων  
 Ἐρῆμον μ' ἀφῆκαν ἡδὴ κι' ἀχρηστον κενοταφείον  
 Ἐπεςαν οἱ πλειονέκται ὡς αἱ γῦπες νὰ μὲ χάψουν  
 Καὶ ἀφοῦ μ' ἔφρχαν τὰς σάρκας, τῶρα θέλουν νὰ ξεθάψουν  
 Τὰ ὀστά μου ν' ἀναλύσουν,  
 Ἐξ αὐτῶν πᾶσαν οὐσίαν ἀυσυτόλως νὰ βραῖσουν.  
 Τώρα φίλε μου ἂν θέλῃς νὰ μὲ ἀποκεφαλίσῃς  
 Ἐκπληκτος ὅα μείνης ὅταν αὐριον μὲ συναντήσῃς.  
 Ἄν ζητήσῃς νὰ χωρίσῃς εἰς τὸ μέσον τὸ κορμὴ μου  
 Φρούριον ὅα γίνω τότε νὰ φυλάξω τὴν ζωὴν μου  
 Τώρα πλέον ὅα μὲ λύτῃς ἂν ἐκβάλλῃς ἐν στοιχείῳ,  
 Ὅτε περυνθὸς ὡς δῶρον ὅα σὰς δώσω ἕνα ἴον.